

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 79

21 października 2024

Kod huny

Językiem kodowym huny, jako głównym jest język hawajski, ale bierze się również pod uwagę wszystkie jedenaście dialektów polinezyjskich, ponieważ w niektórych tłumaczeniach przybliżają znaczenie kodowych słów.

Dawni kahuni stworzyli język, który zawierał w sobie kod, nadali słowom tajemne znaczenie za pomocą tworzących je rdzeni. Pewną liczbę słów niezawierających kodów rdzeniowych używano jako symboli – jak w przypadku słowa wai, oznaczającego wodę, a symbolizującego rodzaj many (energii) używanej przez każde z trzech Ja trójjedynego człowieka.

Słowa – symbole nie tworzyły bezpośrednio kodu, który można było odszyfrować, jednak dopiero złamanie kodu ukrywającego tajemną wiedzę umożliwiało zrozumienie skomplikowanych znaczeń nadanych tym słowom. Dwie części tej ustnej układanki zazębiają się tak doskonale, że można powiedzieć, iż nigdy nie

wynaleziono doskonalszego szyfru.

Oprócz skonstruowania języka niemal w całości zawierającego słowa kodowe, konieczne było znalezienie sposobu na jego zachowanie dzięki nauczaniu go członków społeczności i sprawienie, by stał się ich codziennym środkiem porozumiewania. Wszystkim jednak co obecnie posiadamy jest język Polinezyjczyków, oraz kod ukryty w wielu istniejących dialektach tego języka, na czele z hawajskim, który stał się głównym językiem kodowym. Po rozszyfrowaniu charakteru kodu wydaje się on piękny w swojej prostocie i łatwości użycia.

Język został tak skonstruowany, że wyrazy się prawie nie zmieniły, by wskazywać na czas gramatyczny, moment, w którym dana czynność została wykonana, rodzaj itp. Przypadek i liczbę oznaczono przez dodanie krótkiego rdzenia do głównych form czasowników, rzeczowników, przymiotników i przysłówków. Tylko zaimki uległy zmianie, lecz z wyjątkiem zaimka au, który oznacza Ja (ego), żaden z nich nie był częścią kodu. Dzięki tej prostocie struktury języka ktoś nie znający narzecz polinezyjskiego może wziąć „Nowy testament”, w którym wersja angielska i hawajska są zestawione obok siebie, i z pomocą listy słów natychmiast wynajdywać wyrazy kodowe i sprawdzać znaczenie ich rdzeni w celu ewentualnego wykrycia ich tajemnego znaczenia.

Dawni kahuni, tworząc kod, uważali niższe Ja, czyli podświadomość za jeden z najważniejszych elementów w ich rozwiniętym systemie psychologii, gdyż włożyli wiele wysiłku w skonstruowanie oznaczającego je wyrazu. Zdołali w jego rdzeniu zawrzeć znaczenia kodowe, które dają wyjątkowy opis cech tego elementu. Wyraz ten w pierwotnej formie aunihipili, obecnie unihipili składa się z kilku rdzeni mających znaczenie kodowe.

Słowo aunihipili w powszechnym znaczeniu ma dwa znaczenia: 1) konik polny (Egipcjanie wierzyli, że dusza powraca do spoczywającej w grobie mumii pod postacią konika polnego), 2) kość ramienia i nogi zmarłej osoby (właśnie te kości po

oczyszczeniu przechowywano na Polinezji zamiast całej mumii). Zachowane kości wodzów, których uważano za tak wielkich, że po śmierci stawali się pomniejszymi bóstwami, stanowiły często przedmiot czci. Była to zewnętrzna forma kultu przodków; wewnętrzna, tajemna zakładała, że dobry wódz mógł stać się Au-makua, czyli wyższym Ja. Gdy misjonarze, którzy przybyli na Hawaje w dziewiętnaste stulecie, przystąpili do tłumaczenia „Biblii” na miejscowy język, całkowicie przeoczyli fakt, że kahuni rozróżniali trzy Ja, z których każde miało oddzielną nazwę. Wybrali termin, który określał średnie Ja i użyli go dla wszystkich jaźni oraz do określenia Ducha Świętego.

Słowa aunihipili składa się w wielu rdzeni, rdzenie te mogą przylegać do siebie lub nakładać się na siebie, w rdzeniach tych ukryte jest wiele znaczeń kodowych opisujących trzy Ja człowieka...

1. Au – Ja plus rodzic. Oznacza to wyższe Ja albo inaczej połączoną parę rodzicielskich, bardziej rozwiniętych Ja. Wyższe Ja można nazwać, używając terminu Izajasza – Owieczny Ojciec.

2. (A)uhane – jaźń oraz wdychać, płakać lub mówić. Jest to średnie Ja. Określane jako Ja, które mówi, w odróżnieniu od niższego Ja – któremu podobnie jak większości zwierząt brakuje daru mowy. Również wyższe Ja nie przemawia słowami, tak więc średnie Ja, które określamy w języku psychologii jako świadomy umysł, jest w tym względzie szczególnym wyjątkiem. Wyższe Ja w psychologii określane jest jako nadświadomy umysł.

3. Uhi – zasłona lub być zasłoniętym, ukrytym. Jest to niższe Ja. Niższe Ja można nazwać Ja ukrytym i to tak dobrze, że nawet współczesna psychologia nie jest całkowicie pewna, czy ono istnieje, i klasyfikuje je jako część świadomego umysłu. Ten rdzeń powtarza także informację, że niższe Ja nie może mówić. Jego drugie znaczenie to głos, który jest stłumiany, ukryty lub zagłuszony.

4. Uhini – mały, mały owad, konik polny. Należy przez to rozumieć, że niższe ja jest młodsze zarówno od dorosłego średniego Ja, jak i od wyższego Ja określanego jako Ojciec.

5. Hi – odpływać jak woda, a także wydmuchiwać z ust jakiś płyn. Ten rdzeń opisuje niższe Ja, które podobnie jak konik polny tworzy w ustach magiczny płyn – manę symbolizowaną przez wodę. Dlatego mana może płynąć od niższego Ja do średnie Ja w naturalny, zwykły sposób lub też może być wysłana jako strumień do wyższego Ja w naturalny, zwykły sposób, lub też może być wysyłana jako strumień wzdłuż widmowej nici do wyższego Ja.

6. Pi – płynie, skrapia, skąpe. Niższe Ja skrapia wodą, czyli maną powoli, skąpiąc jej i dopiero średnie Ja może sprawić, że najeje wody pełnymi dłońmi, czyli szczerze prześle manę do wyższego Ja. Określenie skąpe pokazuje także, że niższe Ja jest samolubną, zwierzęcą istotą, którą średnie Ja musi nauczyć hojności.

7. Pili – trzymać się mocno razem, przylegać, być zjednoczonym, być połączonym. Za pomocą tych rdzeni przekazany jest ogólny opis niższego i średniego Ja, które przenikają się nawzajem, pasują i przylegają do siebie, jak dwie złączone deski. Ten opis związku zachodzącego pomiędzy dwoma Ja pasuje doskonale do ich natury. Średnie Ja jest bardziej rozwinięte i znacznie mądrzejsze, dlatego na nie spada obowiązek pilnowania niższego Ja, jako młodszego brata i bycia jego przewodnikiem i być za nie odpowiedzialne, opiekować się nim.

8. Pili-pili – przyklejać się. Podstawowa wiedza odnośnie ciała widmowego aka oraz nici aka wytwarzanej z ciała widmowego aka mówi o nim że jest lepkie. Zachowuje się ono na podobieństwo pająka, który tka pajęczynę przyklejającą się do wszystkiego, czego się dotknie, pajęczynę tworzącą połączenie pomiędzy pajakiem i jego otoczeniem. Za, każdym razem, gdy dotykamy kogoś, niższe Ja przykleja do tej osoby niewidzialną nici składającą się z widmowej substancji pochodzącej z ciała

widmowego. W ten sposób nawiązany zostaje kontakt, który można wykorzystać do przesyłania informacji na drodze telepatycznej.

9 nihi – iść delikatnie i ostrożnie, pracować cicho, w tajemnicy, nie będąc widzianym przez nikogo; Niższe Ja przyrównywane jest do kogoś ukrytego, pracującego za kulisami, kogoś, kto nie chce zostać odkryty. Pracuje cicho ostrożnie, w tajemnicy, nie będąc widzianym przez innych. Ma też bardzo istotą właściwość w swoim zachowaniu, może mianowicie powstrzymywać się od robienia pewnych rzeczy ze względu na strach, przed bogami, co znaczy, że niższe Ja czując się winne popełnienia grzechu, odmówi wykonania swojej części modlitwy do Wyższego Ja, które zajmuje pozycję boga wobec pary niższej i średniej jaźni.

Prawda w języku kodowym, czyli mana oia znaczy, prawda, coś, w co się wierzy, ale też kontynuować, trwać, pozostawać takim samym, oraz potwierdzać prawdę. Wyraz ten wskazuje na przekazywanie takiego samego, niezmienionego myśłokształtu w modlitwie ha, czyli należy potwierdzać ten sam przekazywany obraz.

Światło w języku kodowym określa rdzeń la. La jest rdzeniem w słowach, które opisują wyższe Ja. Światło La, jest to święty symbol wyższego Ja reprezentowany przez Słońce, jako dawcę życia na Ziemi. Ra lub La oznacza także Słońce, w jednym z polinezyjskich dialektów używanym jako język kodowy. Taka symbolika była źródłem kultu Słońca w starożytnych religiach. „Była światłość prawdziwa, która oświeca każdego człowieka, gdy na świat przychodzi” (J1:10-12).

Światło jako życie, lub dosłownie życie ze światła, oznacza manę, czyli energię życiową w obrębie trzech jaźni. Oznacza to, że nie może być światła i życia bez energii wyższej Jaźni i przepływu tej energii pomiędzy jaźniami. Energia życiowa jest potrzebna do życia człowieka, ale także do życia wyższej jaźni.

Znaczy także światło dzienne lub słoneczne, oraz ścieżkę lub drogę jako promień światła.

W słowie la-au, tłumaczonym jako drewno, mamy zawarte światło i Ja, co oznacza wyższe Ja. W samońskim dialekcie kodowego języka polinezyjskiego słowo kahuna oznacza również cieślę (laau) lub osobę obeznaną z obróbką drewna. Aby pokazać, że Jezus był wtajemniczonym kahuną, został przedstawiony jako cieśla i syn cieśli. „Czy nie jest to cieśla, syn Marii a barta Jakuba, Józefa, Judy i Szymona. Czy nie żyją tu u nas także jego siostry” (Mk 6:3).

Ścieżka oznacza ścieżkę lub drogę do wyższego Ja, wzdłuż nici aka. Lub odwracając tę symboliczną podróż, można powiedzieć, że to wyższe Ja nawiązuje kontakt z człowiekiem. Ścieżka w wierzeniach hinduskich oznacza życie w ciągu wielu reinkarnacji.

W wersecie Jana (14:6) napisano: „Ja jestem drogą i prawdą, i życiem. Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej jak tylko przeze Mnie”. Przyjść do Ojca przez kogoś ma znaczenie tylko symboliczne. Jezus w znaczeniu kodowym powiedział, że jedyna ścieżka, czyli droga do wyższego Ja, prowadzi przez nić aka. Kodowe słowa światło i prawda ukazują mechanizm rytuału ha, za pomocą którego można wykorzystać nić aka jako drogę.

Jezus wielokrotnie mówił jako człowiek i jako wyższe Ja. „Ja zaś będę prosił Ojca, a innego Pocieszyciela da wam, aby z wami był na zawsze. Ducha Prawdy, którego świat przyjąć nie może, ponieważ Go nie widzi ani nie zna. Ale wy Go znacie, ponieważ u was przebywa i u was będzie. Nie zostawię was sierotami. Przyjdę do was” (J14:16-18). Tajemniczym pocieszycielem jest wyższe Ja, ponieważ o nim mówi się Duch Prawdy. A w domyśle, że on jako wyższe Ja jest prawdą.

Jezus był kahuną, określany był słowem cieśla i syn cieśli, słowo cieśla w kodzie tłumaczy się jako kahuna. Zawód uczniów był określany jako rybacy. Rybak w kodzie oznacza wysoki

stopień rozwoju duchowego osiągnięty przez wybranych. Wszyscy oni gotowi byli przyjąć tajemne nauki, umożliwiające im pod koniec obecnej reinkarnacji osiągnięcie poziomu wyższego Ja. Sieć jest symbolem pułapki, która chwyta nieświadomych niebezpieczeństwa i blokuje ścieżkę do wyższego Ja. Apostołowie porzucili sieci i poszli za Jezusem, świadczy to, że ich ścieżki do wyższego Ja zostały odblokowane.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Zdjęcie: [skeeze](#) (CC0)

Źródło: WolneMedia.net